

Κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ πρωτοπρεσβυτέρου

Ο ΘΕΟΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΡΓΟΙΣ ΑΥΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀπὸ τοιαύτης ἀπόψεως λαμβανόμενος ὁ μέγας ἀστήρ δύναται κάλλιστα νὰ θεωρηθῆ ὡς ἔμβλημα τῶν χριστιανικῶν δογμάτων, τὰ ὁποῖα ὅσιν τις ἐπιμένει νὰ κατανοήσῃ μὲ τὸν πεπερασμένον του νοῦν, τόσῃ μάλλον σκοτίζεται καὶ εἰς θάμβη θυθίζεται. Καὶ τοῦτο ὄχι διὰ τὴν ἐν ταῖς δόγμασιν ὑπάρχουσαν σκοτίαν, μὴ γένοιτο! διότι εἶνε καὶ ταῦτα ἥλιοι πλήρεις οὐρανοῦ φωτός· ἀλλ' ἀκριβῶς διὰ τὸ φῶς τὸ ὑπεράνθρωπον καὶ ὑπερβάλλον. Καθὼς δηλαδὴ ὁ ἐν τῇ ἡλίῳ ὠκεανὸς τοῦ φωτός εἶνε ὁ ἀναγκάζων τὸν ἄνθρωπον νὰ ὀπισθοχωρήσῃ τελαμβωμένος, οὕτω καὶ ἐν ταῖς Γραφαῖς ἡ ὑπερφυσικὴ καὶ ἀπροσπέλαστος ἀλήθεια, ἡ θεῖαν ἔχουσα τὴν καταγωγὴν καὶ μετὰ οὐδεμιᾶς ἀτελείας συμπεφυρμένη, ἀναγκάζει τὸν Χριστιανὸν νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὴν τὴν πίστιν του καὶ τὴν ἀπολυπραγμόνητόν του συγκατάθεσιν. Διότι τί τάχα σημαίνει, ἐὰν ἀδυνατοῦμεν νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὴν οὐσίαν εἴτε τῶν μυστηρίων τῆς πίστεως εἴτε τοῦ φυσικοῦ ἡλίου; Μήπως ἐκ τῶν πασιφανῶν ἀποτελεσμάτων των ἀποδεικνύεται ὀλιγώτερον ἢ ἀναμφίλεκτος σημασία ἀμφοτέρων;

Ο ΗΛΙΟΣ ΚΕΝΤΡΟΝ ΠΛΑΗΗΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Καὶ πρῶτον μὲν παμβέβαιον γεγονός, μὴ ἐπιδεχόμενον συζήτησιν, εἶνε ὅτι ὁ ἥλιος τυγχάνει τὸ κέντρον τοῦ περὶ αὐτὸν πλανητικοῦ κόσμου, ὡς Ἐρμού καὶ Ἄρροδίτης καὶ Ἰῆς καὶ Ἄρεως καὶ Διδὸς καὶ Κρόνου καὶ Οὐρανοῦ καὶ Ποσειδῶνος, τοὺς ὁποίους ὡς χεῖρ πανσθενεστάτη περιστρέφει δίκην σφενδονῶν εἰς τὸ κέντρον. Πάντες οὗτοι οἱ πλανῆται ἐκ τῶν πλευρῶν του ἀλληλοδιαδόχως ἐξεκόπησαν τῇ χειρὶ τοῦ Θεοῦ πρὸ ἀμνημονεῦτων χρόνων, ὅτε ἴσως ἢ ἑσωτερικῇ ὑφῆ τοῦ ἡλίου διετέλει χυνοτέρα, καὶ τούτου εἶνε γεννήματα. Διὸ καὶ ὑπὸ τῆς παλαιᾶς συγγενείας ἐλκόμενοι, δὲν ἐννοσὸν οὐδαμῶς νάφθουν τὸν πατέρα των, ἀλλὰ περὶ αὐτὸν περιδινούονται ἄλλοι εἰς ἐγγυτέραν, ἄλλοι εἰς ἀπωτέραν ἀπόστασιν, καλ' ὠρισμένας τροχιάς στερεοτύπως ἀναπαραγομένας ἀπὸ κρίσεως κόσμου, αὐτὸν ἔ-

χοντες λαμπτήρα, ὁπόθεν τὸ φῶς δέχονται, αὐτὸν ἔχοντες ἐστῖαν, ὁπόθεν τὴν θερμότητά παρίζονται, αὐτὸν ἔχοντες ἄξονα περὶ τὸν ὁποῖον περιστρέφονται ὀλιγωδῶς.

Καὶ ὁ μὲν ἐν τῇ σφενδόνῃ λίθος, ὁ περὶ τὴν κρατοῦσαν χεῖρα περιστρεφόμενος, συνδέεται πρὸς τὴν χεῖρα διὰ σπάγγου. Ὁ δὲ σπάγγος ὁ ἀοράτως συνέχων τοὺς πλανήτας μὲ τὸν ἥλιον, τὸν κινουῦντα αὐτοῦς, εἶνε ἡ ἔλξις, τῆς ὁποίας τὸ κράτος ὠρίσθη παρὰ τοῦ Πλάστου καθολικώτατον, ἀνὰ τὸ βασιλεῖον τῆς ὕλης. Διότι ἡ ἔλξις εἶνε ἡ ἀπὸ τῶν διαφόρων μορίων ἢ μεριδίων τῆς ὕλης συμπηγνύουσα τὰ διάφορα ὄλικα σώματα, εἴτε ἀερία εἴτε ρευστὰ εἴτε στερεά. Ἡ ἔλξις εἶνε ἡ ἀπὸ τῶν νεφῶν καθέλκουσα τὴν ὄραχὴν. Ἡ ἔλξις εἶνε ἡ τοὺς οἴκους μας καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς προσδένουσα ἐπὶ τῆς γῆϊνης ἐπιφανείας. Ἡ ἔλξις εἶνε ἡ ἀπὸ τῶν διαφόρων μερῶν τῆς ὑδρογείου μας σφαιρας συναπαρτιζουσα μίαν ἐνιαίαν καὶ συμπαγῆ καὶ ἀδιάρητον ἐνότητητα. Αὐτὴ αὕτη ἡ ἔλξις εἶνε καὶ ἡ πρὸς τὸν ἥλιον συνδένουσα τὰς φοβεράς τῶν πλανητῶν μάζας καὶ ἐν ἁρμονικὸν σύστημα ἐξ ὅλων αὐτῶν κατεργαζομένη ἀδιάσπαστον καὶ ἀδιείσιστον.

Ἐτεροι δὲ δύο ἄλλαι δυνάμεις οὐχ ἦττον σπουδαῖαι, ἡ κεντρομόλος καὶ ἡ κεντρόφυξ, ἀντιπάλως ἀλλ' ἰσοπάλως ἐνεργοῦσαι, διατηροῦσι τοιαύτην μεταξὺ ἡλίου καὶ πλανητῶν ἰσορροπίαν, ὥστε οὔτε ὁ ἥλιος ἀπὸ ὑπερβολικῆν ἔντασιν τῆς κεντρομόλου νὰ ὑπερισχύσῃ τῶν πλανητῶν, ὁπότε οὗτοι θὰ συμπαρεσύροντο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας καὶ θὰ ἀπετεφροῦντο κατασυντετριμμένοι, οὔτε πάλιν οἱ πλανῆται ἀπὸ ὑπέρμετρον ἔντασιν τῆς κεντρόφυγος νὰ ὑπερτερήσουν τῆς ἡλιακῆς ἔλξεως καὶ νὰ θραύσουν οὕτω τὸ μυστικῶς συνέχον αὐτοὺς πρὸς τὸ κέντρον των νῆμα, ὁπότε θὰ ἐξετινάσσοντο μακρὰν τοῦ ἡλίου ἀνὰ τὸ ἀχανές, διὰ νὰ ἐπιφέρουν τίς οἶδε πόλας ἀνατροπὰς καὶ συγχύσεις εἰς τὴν μηχανὴν τοῦ παντός... Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον—διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν καὶ αὐθις τὴν παρομοίωσιν—μεταξὺ κινύσεως χειρὸς καὶ κινουμένης σφενδόνης εἶνε ἡ νάγκη νὰ ὑπάρχῃ ποιὰ τις ἀναλογία, ἐὰν θέλωμεν ὁμαλῶς καὶ κατὰ ὁμοιομόρφους κύκλους νὰ κινήται ἡ σφενδόνη περὶ τὴν χεῖρά μας. Τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν

σχουσαν καὶ ταλαιπωρουμένην ἀνθρωπότητα; Ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ δικαίως ἔμενεν ἀνένδοτος καὶ κωφὸς εἰς τὰς ἐπικλήσεις τῆς ἀμαρτωλῆς γενεᾶς! Ἄλλ' ἢ Ἄγάπη Του; Αὕτη, παλμοὺς ὀδύνης καὶ θλίψεως αἰθανομένη ἐκ τῶν οἰμωγῶν καὶ τῶν δακρῶν τῶν κληρονόμων τῶν πρωτοπλάστων ἐκβάλλει λόγους συμπαθείας πρὸς αὐτοὺς! Πῶς, ἤδη, θὰ συνεφιλοῦντο τὰ διεστῶτα καὶ θὰ ἐπήρχετο ἡ ἀπολύτρωσις τῶν δεινῶν, ἐφ' ὅσον ἡ ἀμαρτωλὴ καὶ ἔνοχος ἀνθρωπότης οὐδὲν ἀντάξιον ἔχει νὰ προσφέρῃ πρὸς ἐξιλέωσίν της; Τότε, ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν διακρίνουσαν ἀείποτε, αὐτὴν βαρῦτητα, λύει τὰ δεσμὰ καὶ δροσιζει τὴν φλόγα τοῦ Προμηθέως, θραύει τὸν Ἰόρδουν δεσμὸν καὶ κη-

ρῶσει τὴν νίκην τοῦ ἀνθρώπου. Προτείνει τὴν ἀνάγκη τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν θυσίαν αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς γεφυρώσεως τοῦ πνευματικοῦ χάσματος καὶ τὴν σωτηρίαν, οὕτω, τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Τὸ γεγονός ἀνηγγέλθη διὰ τῶν προφητῶν: «*Ἴδὸν ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱὸν καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουὴλ (μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός)*». Καὶ ὁ κόσμος τῆς ἀμαρτίας διετέλει ἔκτοτε ἐν ἀναμονῇ τῆς ἀναγκαίας ἐλεύσεως τοῦ θείου Λυτρωτοῦ, πλησίον τῶν πνευματικῶν κόλπων τοῦ ὁποίου θὰ ἀπελάμβανε ὅ,τι διὰ τῆς παρακοῆς καὶ παραβάσεως ἐστερήθη.

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Η ΙΕΡΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Εἶδομεν εἰς τὸ προηγούμενον τί καλεῖται Ἱερὰ Παράδοσις κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον καὶ τί κατὰ τὴν Παπικὴν διδασκαλίαν. Ἦδη θὰ ἴδωμεν διατὶ οἱ Διαμαρτυρούμενοι ἀπορρίπτουν ταύτην καὶ ἂν στηρίζονται ἐπὶ τῆς ἀληθείας τοῦτο πράττοντες. Ὁ περιφώνημος ἔκτοτε καταστάς Λούθηρος ὅστις ἦτο μοναχὸς καὶ καθηγῆς τοῦ ἐν Βιτεμβέργῃ τῆς Γερμανίας Πανεπιστημίου κατὰ τὸ 1519 ἀνεπέτασε τὴν σημαίαν τῆς ἀνταρσίας κατὰ τῆς Παπικῆς αὐθαιρεσίας διὰ τῶν περιφώνων 95 θέσεων αὐτοῦ δι' ὧν προσεπάθει ν' ἀποδείξῃ πλαγῶμενον τὸν Παπισμὸν. Ἀφορμὴν εἰς τοῦτο ἔδωκεν ἡ πώλησις Παπικῶν συγχωροχαρτίων μὲ διαφόρους τιμὰς ὑπὸ ἐνὸς Παπικοῦ μοναχοῦ Τετσέλου ὀνομαζομένου κατ' ἐντολὴν τοῦ Πάπα καὶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ μεγαλοπρεπεστάτου ναοῦ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ἐν Ρώμῃ. Πρὸ τοῦ Λουθήρου εἶχον ἀναφανῆ καὶ ἄλλοι Προδρόμων ἐπνίγη εἰς τὸ αἷμα καὶ τὸν διὰ πυρὸς θάνατον κλπ. φρικωδῶν βασάνων τῆς περιφώνου Ἱερᾶς ἐξετάσεως. Ὁ Λούθηρος ὁμως ἐπεκράτησε διότι τὸ ἔδαφος εἶχε προπαρασκευασθῆ καὶ διότι τὸν ἐβοήθησαν καὶ ἄλλοι μεταρρυθμισταὶ καὶ ἡγεμόνες ἐκ πολιτικῶν ἐλατηρίων ὀρμώμενοι ἂν καὶ διὰ τὰ ἐπιβληθῶν αἱ ἀρχαὶ του ἐχρειάσθη νὰ χυθῶν ποταμοὶ αἱμάτων καὶ νὰ διεξαχθῶν μακροχρόνιοι καὶ σχεδὸν Πανευρωπαϊκοὶ ἀγῶνες. Παραλείπομεν τὰς λεπτομερείας διότι αὐτὰ οὔτε χρειάζονται οὔτε ἐποικοδομοῦν ψυχικῶς τὸ πολὺ ἀναγνωστικὸν κοινὸν καὶ ἐρχόμεθα εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ ζητήματος. Ἐπειδὴ ὁ Παπισμὸς ἐπενόησε νέας διδασκαλίας μὴ στηριζόμενας οὔτε ἐπὶ τῆς Γραφῆς οὔτε ἐπὶ τῆς ἀρχαίας, ὕψους, καὶ Ἀποστολικῆς Παράδοσεως ὁ Λούθηρος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ν' τῆ μίθῃ τῆς ἐπικρατήσεως παραλόγως καὶ ἀντιγραφικῶς φερόμενοι ἀπέρριψαν ἀνεξετάτως καὶ τὰς ὄντως Ἱερὰς καὶ Ἀποστολικὰς Παράδοσεις καὶ διεκήρυξαν καὶ διακήρυσσον ὅτι ἀρκεῖ μόνον ἡ Ἁγία Γραφή διὰ τὰ γνωρίσει τις πλήρως τὴν χριστι. διδασκαλίαν. Δηλ. θέλοντες νὰ διορθώσουν ἐν καιρὸν ἐπεχείρησαν νὰ τὸ διορθώσουν δι' ἐτέρου ἔτι μείζονος καὶ ὀλεθριωτέρου κακοῦ ἐν τῷ ὑπερβολικῷ των πείσματι.

Ἄλλ' ἄς ἴδωμεν εἶναι σύμφωνος πρὸς τὴν Γραφήν, πρὸς τὴν λογικὴν καὶ πρὸς τὴν ἱστορίαν ἡ

ὁποῖαν ἐστάθη ἡ χεὶρ μας καὶ ἀνεκόπη ἡ ἐνέργεια τῆς κεντρομόλου, ἡ σφενδόνη κατέπεσε. Καὶ τοῦναντίον τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ σφενδόνη ἤρχισε νὰ ἀναπτύσῃ ὄρμην μεγαλειτέραν καὶ νὰ ἀνακινήται μὲ ἀκατάσχετον δύναμιν, ὁ σπάγγος διέφυγεν ἀπὸ τὴν χεῖρά μας καὶ ὁ λίθος ἐξέφυγε μακράν.

(ἀκολουθεῖ)

τοιαύτη αὐθαίρετος πράξις τῶν Διαμαρτυρομένων; Ἐπειδὴ ἠλλοιώθη ἐν ἱστορικῶν γεγονόσιν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι τοῦτο οὐδόλως ἐγένετο; Ἀρκεῖ νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ ἀκριτος Κριτικὴ τῶν Διαμαρτυρομένων ἀχαλιλώτως φερομένη ἐφθασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἐκφέρουν γνώμην καὶ νὰ τὴν ὑποστηρίξουν καὶ σοβαροὶ νομιζόμενοι ἄνθρωποι ἐν Εὐρώπῃ δηλ. ὅτι οὐδὲ κἂν ἦλθεν ὁ Χριστὸς εἰς τὸν κόσμον ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἱστορικὸν γεγονὸς τῆς γεννησεῶς του ἐν Βηθλεὲμ ἔστω καὶ ὡς ἀνθρώπου ἦναι μῦθος! Ἰδοὺ ποῦ ὀδηγεῖ ἡ ἀχαλινωτος Κριτικὴ ὅταν αὕτη ἐξαριῆται ἀπὸ τὰς κρίσεις τοῦ τυχόντος. Ἐφ' ὅσον ἐπῆραν κατήφορον ἀρνούμενοι πρῶτον τοῦτο, κατόπιν ἐκεῖνο τὸ θαῦμα καὶ γεγονὸς τῆς ἱστορίας τοῦ Χριστοῦ τέλος ἐφθασαν καὶ μέχρις αὐτοῦ τοῦ ἀνοήτου παραλογισμοῦ. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἤρξαντο ἀρνούμενοι ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν καὶ τέλος εἰσήλασεν καὶ εἰς τὰ Εὐαγγέλια καὶ τὰς Ἐπιστολάς καὶ περιέκοψαν Κεφάλαια καὶ βιβλία ὀλόκληρα τῆς Γραφῆς καὶ διεμόρφωσαν καὶ παρεμόρφωσαν ταύτην συμφωνῶν πρὸς τὰς ἀτομικὰς τὸν ἀντιλήψεις καὶ οὕτω κατέληξαν εἰς τὸν ἀνωτέρω παραλογισμόν. Βεβαίως οἱ μεγάλοι κλάδοι τῆς Διαμαρτυρήσεως ἐσεβάσθησαν τοῦλάχιστον τὴν Γραφήν ἀλλ' αἱ παραφυάδες αὐτῶν ἕως ἐκεῖ ἐξελλίσσονται... καὶ Κύριος οἶδε ποῦ θὰ φθάσουν ὅταν ὡς γνώμονα τῆς ἀληθείας θέτει ἕκαστος τὴν ἀκριτον Λογικὴν του καὶ ὄχι τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὰς ἀποφάσεις συσσωμῶν τῆς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ συσσωμμένης Ἐκκλησίας ἐκπροσωποιοῦμένης ὑπὸ τῶν 7 θεοπνευστῶν Οἰκουμηνικῶν Συνόδων. Κατὰ ποίαν λοιπὸν ἰσορροπία δυνάμεθα νὰ ἀπορρίψωμεν ὅλα τὰ νομίσματα ὡς νόθα ἐπειδὴ μεταξὺ αὐτῶν εὐρέθησαν καὶ ἐκυκλοφόρησαν παρ' ἐπιτηδεῶν κατ' ἀπομίμησιν καὶ μερικὰ νόθα; Ἐπειδὴ π. χ. ὡς ἰσχυρίζονται οἱ Διαμαρτυρούμενοι οἱ Παπικοὶ εἰσήγαγον καὶ νόθους διδασκαλίας ὡς Ἱερὰς παραδόσεις τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ ἀπορρίψωμεν ἡμεῖς καὶ τὰς γνησίας τοιαύτας; Ἡ λογικὴ δὲν μᾶς λέγει ὅτι πρέπει νὰ ἐκκαθαρώμεν τὸ ἔδαφος καὶ τὰς μὲν γνησίας νὰ τηρήσωμεν τὰς δὲ νόθους νὰ ἀπορρίψωμεν; Διατὶ οἱ Διαμαρτηρόμενοι δὲν κάμνουν τοῦτο; Καὶ ποῖος θὰ εἶναι ὁ γνώμων τῆς ἐκκαθαρίσεως; Ἡ ἄλογος πολλαίς λογικῆς ἐνὸς ἐκάστου ἢ ἡ Γραφή καὶ ἡ ἐμπράγματος ἐφαρμογὴ τοῦ ἀγνοῦ Χριστιανισμοῦ πρὸ τοῦ σχίσματος τοῦ Θου αἰῶνος; Ὡστε ἡ κοινὴ λογικὴ δὲν ἀποδεικνύει ἀλόγους τοὺς λέγοντας ὅτι στηρίζονται ἐπ' αὐτῆς; Ἄλλ' αὐτοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι στηρίζονται καὶ ἐπὶ τῆς Γραφῆς. Ἄς ἀφίσωμεν λοιπὸν τὴν ἰδίαν τὴν Γραφήν νὰ ὀμιλήσῃ περὶ τῆς Ἱερᾶς Παράδοσεως. Τί λέγει λοιπὸν ἡ Γραφή περὶ τῆς Ἱερᾶς Παράδοσεως πρὸς κατασχύνην τῶν Διαμαρτηρομένων λεγόντων ὅτι κάμνουν πιστῶς καὶ ἀπαρεγκλίτως ὅτι διδάσκει ἡ Γραφή; Πολλαχοῦ βροντοφωνεῖ καὶ εἰς τὰ Εὐαγγέλια καὶ εἰς τὰς Ἐπιστολάς ὅτι οὔτε εἶναι οὔτε θέλει νὰ εἶναι οὔτε δύναται νὰ εἶναι αὐτάρκης ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν. Ἐν πρώτοις